

μὰ τρομάζουνε κι' ἔμένα
καὶ μὲ πάσι τρία κι' ἕνα.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα,
Περικλέτου μου κεφάλια,
μένει πάλιν ἑνέα.

Καὶ χαζοῦαι κεχηναῖα
ἢ πραγματικῶς γενναῖα
τῶν γενναίων γενεά.

Ἐπειδὴ βλακῶδες πλάσμα,
ἐπισείομαν τὸ φάσμα
τῶν πολεμικῶν κινδύνων.

Καὶ δὲν κάνομε ἕνα βῆμα
κι' ἂν μᾶς δώσουν παραχρήμα
τὸ Παρί καὶ τὸ Λονδίνον.

Γι' αὐτὸ σ' ὄσους ἔχουν γινῶσι
λένε σήμερα καμπόσοι
Κουραμπιέδες μερακλήδες.

Πῶς ἢ τῶν πραγμάτων θέσις
ἀπαιτεῖ δεσμοὺς καὶ σχέσεις
μὲ Βουλγάρους κι' Ὀσμανλήδες.

Β.

Π. —

Ἄδελφέ μου Φασουλῆ,
μὲς σ' τὴν τόση τὴν ἀνία
μ' εὐχαριστήσες πολλὸ
μ' ὄσα λὲν σ' τὰ καφνεῖα.

Δὲν ἐπίστευα πῶς γέρος
τέτοιο νόστιμα θὰ φάλω...
Τούρκος ἀπὸ τῶνα μέρος,
Ἄρκουδιάρης ἀπὸ τέλλο.

Τώρα πὰ χαράς καὶ γέλοια...
σὲ κρασοῦ τρανὰ βαρέλια
πάμε νὰ γενουθε τάπαις.

Κι' ὅς δεχθούμε νέους φίλους
καὶ φιλέλληνας ποικίλους
μὲ κατραπακτιὰς καὶ φάπαις.

Τώρα, Φασουλῆ, τραγοῦδα
τὴν Φεσοῦ καὶ τὴν Ἀρκουδα.
Δίχους φέβους περιττοὺς
θὰ περνοῦμε τὸν κικρό μας,
καὶ μὲ πόνους δυνατοὺς
δὲν θὰ στρέβη τάντερό μας.

Θὰ γλαντίσω, θὰ χαρῶ,
καὶ σὰν πρὶν δὲν θὰ φορῶ
δίκοπο σπαθί σ' τὴ μέση.

Καὶ σὺ, φίλε, ποῦσαι βλάξ,
θὰ μὲ βλάπτης ἐναλλάξ
μὲ καλπαὶ καὶ μὲ φέσι.

Διαχούσις, Φασουλῆ,
κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή,
Τούρκος Πρέσβους ἐν τοῖς πρώτοις.

Πίστις πρὸς ἐκείνους μόνον,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἀσφαλῆς ἀκεραυότης.

Ἐξετίμησαν καὶ τοῦτοι τὴν οὐδατερότητά μας
κι' ἐν τιμῇ μᾶς ἐγγυῶνται τὴν ἀκεραυότητά μας.
Καὶ δὲν πρέπει, Φασουλῆ μου, ἀμφιβάλωμε ποτὲ
δταν ἐγγυῶνται τέτοιοι σὰν κι' αὐτοὺς ἐγγυηταί.

**Ὁ Φασουλῆς μὲ βρυχηθμὸν
ἀλλάζει μέτρον καὶ ρυθμὸν.**

Ὁ κόσμος χαλᾷ
καὶ κάτω κυλᾷ
μὲ μούτρο σπασιμένο.

Δὲν βρῖσκαις αὐγὸ,
μοῦ λένε νὰ βγῶ,
ἐγ' ὅμως δὲν βγαίνω.

Ὅθιθας σκορπιοῦνται
καὶ σάρκες τρυπεῖν,
μὲ μάσκαϊς κτυποῦνται,
μὲ μάσκαϊς κτυποῦν.

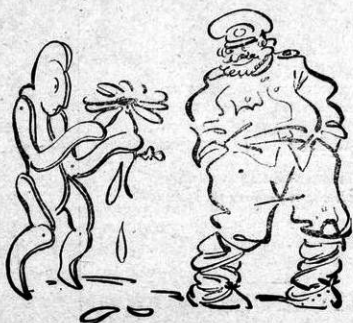
Μὲ μάσκαϊς ματόνονται,
μὲ μάσκαϊς σκοτόνονται
τρανοὶ καὶ παληγάσκερα.

Τρελλὸ Καρναβάλι
μιὰν ἔπερα φάλλαι:
γκουέρρα ἰν μάσκερα.

Τριγύρω καμίνι,
πτωμάτων βουνά,
τὸ πᾶν βουλλαγιμένο,

Ἄλλ' ὅ, τι κι' ἂν γίνῃ
φανάτω ξανά:
δὲν εἶγαίνω, δὲν εἶγαίνω.

Καὶ νύκτα καὶ μέρα
θρηνεῖ γιὰ τὴν σφαῖρα
βιοῦ χαλασμένου.

72.

Μ'άγαπούν; δὲν μ'άγαπούν;
Πότε πρὶ θὰ μοῦ τὸ 'πούν;

Μοῦ λένε νὰ 'ργῶ,
μαριέλος ἐγὼ
δὲν ἐγαίνω, δὲν ἐγαίνω.

Ἄς εἶνα: καλὰ
οἱ τόσοι μας φίλοι,
κὶ ἡ Σόφια κὶ ἡ Πόλη.

Θὰ δόσουμε πολλὰ
μὲ τούτους ὠφέλη,
γι' αὐτὸ μὴ σὰς μέλη.

Σὰ τούτη τὴν ζάλη
τὸ στόμα μου χάσκα,
καὶ χάσκων πηγαίνω.

Μὰ οὐκ ὄζω καὶ πάλι
πῶς μῆτε μὲ μάσκα
δὲν ἐγαίνω, δὲν ἐγαίνω.

Εἰς μέτρον ἄλλο
ὄρο φίλου ψάλλω.

Σ' αὐτὸν τὸν Ραδοσλάβωφ θὰ μιλήσω,
ποῦ χαλασμένα φαίνονται τὰ πιάνα του,
καὶ τὸν Ἐμβέρ θὰ πᾶω νὰ φιλήσω
ἐκαὶ ποῦ τὸν ἐφιλήσε κὶ ἡ μάνα του.

Ἐλάτε, φιλιτατοὶ μας Ὀσμανλήδες,
καὶ σφάζετ' ἐλευθέρως Γιουρκανλήδες,
κόψετε τὸ κεφάλι μας σὰν πράσσο,
ἐμπρός, Ἄγᾶ μου, σφάζε με ν' ἀγιάσω.

Μαζί σας ἀς τινάζουμε τὰ κῶλα,
γιὰ σαπουνὶ γαλιθάδες λαχταρῶ,
κὶ οὐδέτερος Κισλάραγας καθ' ἕλα
ἐνέπλωσ ἀς χαρέμια θὰ φρουρῶ.

Γιὰ Τουρκαλάδες μ' ἐπίασε μανία,
μεγάλος θὰ μὰς φέξη λουκουμάς,
ὅ, τι' στοὺς Τούρκους θῶσ' ἡ Γερμανία
ἐκείνοι θὰ τὸ δώσουνε σ' ἐμάς.

Ὡ τῶν Βουλγάρων μούτσουνο γλυκὸ,
ὅπου κρυφοκνιτᾶς καὶ τὸ βρακὶ μας,
ἀρπάζε μ' ἕνα τρόπο φιλικὸ
καὶ τὴν Μακεδονία τὴν δική μας,
τῆς ἐχθραὶς καὶ τὰ μίσση νὰ ἐσχάσωμε
κὶ ἀπὸ συχναὶς φοβέρας νὰ συχάσωμε.

Ἐν μέσφ τῶν δεσνῶν μας τῶν ἀρρήτων
τρέγω κὶ ἐγὼ ταχύτερος ἐλάφου,
τὸν Τούρκο καὶ τὸν Βούλγαρο κηρῶτων
ἀγαπητοῦς μου φίλους μέχρι τάφου.

